

ματώνεται τώρα με βοριά, τώρα με σιρόκο, ύστερα με γρέο, με μπόρα, με πλημμύρα, για να τὰ ρίξη κάτω. Θα ντὰ τσουρουφλίση, θα ντὰ γονατίση, θα ντὰ ξεγυμνώση, μα δὲ θα ντὰ νικήση. Καὶ θα περάση κι ἄλλη μιὰ φορὰ νικημένος ἀπὸ πάνου τους.

Ἡ πιπεριά, ἡ μαλακιά κι ὁμορφοπράσινη νικήθηκε. Ἡ ἄμυαλη! Δὲν ἤξερε πὼς μόνο ἡ ὁμορφιά δὲν τὰ νικάει ὅλα.

Ε. ΕΥΣΤΡΑΤΙΑΔΗΣ

ΕΣΠΕΡΙΝΟΙ ΑΝΤΙΛΑΛΟΙ

1

Ἦ εἴσεῖς ὅπου κλειστήκατε ἐκεῖ μέσα, ἀνοίξετέ μου,
Πόθοι, χαρὲς, παλμοί,
Στέκομαι ἀπ' ἔξω, ἀνθότοποι δὲ σὰς ξεχνῶ ποτέ μου,
Μυρώνετε μιὰν ὥρα ἑσπερινή,

Καμπάνα πού χτυπᾶς ἀργὰ κι ἀτὸ μακριὰ σ' ἀκούω,
Σκυμένος, σιωπηλός,
Τώρα τὸ συλλογίζομαι πόσο ἄδικα νὰ κρούω
Μιὰ θύρα πού τὴ σκεύρωσε ὁ καιρός...

2

Κ' ἐκεῖνη ἢ ποθητὴ στιγμή ποτέ, ποτέ δὲ φτάνει,
Ὅλο νύγιξω κι ὄλο μακριὰ,
Το ἄμάρντο πού μου πλεξῆς, ἀκάνθινο στεφάνι
Τὸ βλέπεις τώρα στὰ ἄσπρα μου μαλλιά.

Γελῆς; ὦ ἄς παίξει ἀπάνω μου σὰν ἥλιος τοῦ Γενάρη,
Τοῦ πλάνου χαμογέλιου σου τὸ φῶς,
Μιὰν ἀπριλιάτικη ὁμορφιά, μαγιάτικη μιὰ χάρη,
Μήδ' ὄνειρεῦτή ὁ κρῶς μου οὐρανός.

3

Μπουμπούκι τὸ τριαντάφυλλο κι ὁ νέος πού τὸ προσφέρνει
Περίσσι α εὐγενικός.
Μὲ πόση πίστη, κοίταξε, μπρὸς στὴν ὠραία του γέρνει,
Ποῦναι κ' ἐκεῖνη ἀνθός,

Ὅμως γιατί ἔτσι ἐπίμνα τὴν παλαιὴν εἰκόνα,
Νὰ στέκω νὰ θῶρῶ;
Μὴν εἶναι ἐκεῖνος πού ἔπεσεν ὁ πρῶτος στὸν ἀγῶνα,
Μὴν ὁ στερνὸς ἐγώ;

4

Στὴ δύση ἀπόψε λένθιμο σταμάτησες φεγγάρι,
Καὶ στὴν ἀνατολή
Ὅση μαυρίλα δύνεται ὁ ἀπειπισμὸς νὰ πάρει,
Κι ὁ τάφος ὅση κλεί.

Μὰ τ' ἀγιασμένα ἐρείλια σὲ δέχονται, ἢ σκοτάδι,
Σὰ μιὰν αὐγὴ χρυσή,
Κ' ἐξοραῖς, πένθιμα φεγγάρι, ἀπόψε βράδι,
Τὴ δυστυχία ἐσύ,

Μ. ΜΑΛΑΚΑΣΗΣ

ΧΑΡΑΓΜΑΤΑ

Εἶναι μακριὰς οἱ νύχτες στοὺς λαοὺς — βασταύνε πολλὰ χρόνια. Καὶ πολλὰ χρόνια χαίρουνται οἱ κουκουβάγιες καὶ τ' ἄλλα νυχτοπούλια...

Μὰ ἰδές!... Στὸν οὐρανὸ φεγγοβολαίει σὰ διαμάντι τὸ ἄστρο τῆς Αὐγῆς... Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει... καὶ τὰ πουλιά χαιρετᾶνε τὴν ἡμέρα μὲ χαρμόσυνα τραγούδια! — Ὁ ἥλιος ἔρχεται! —

Δέκα χρόνια τώρα λαμποκοπᾶ σὰν ἀστὲρι φωτερὸ — ὁ «Νουμᾶς». Ὁ οὐρανὸς ροδίζει στὴν Ἀνατολή. Τὸ σκοτάδι σκορπάει. Ἄς τραγουδήσουμε τραγούδια χαρᾶς — Ἐρχετ' ἡ Ἀλήθεια!

Κ. ΚΑΡΘΑΙΟΣ

ΕΝΑΣ ΘΕΟΣ

«Ὡ! μέσα μου γεννιέται ἕνας Θεός!»
Κ. ΠΑΛΑΜΑ (Γὰ μάτια τῆς ψυχῆς μου).

— Σκιὲς μισοσβημένες χάνονται μὲς' στοῦ βοριά τὸ τρελλὸ πανηγύρι. Σὰ νὰ περνοῦνε ἀπὸ μιὰ μεγάλη πύλη σκυφτοὶ οἱ αἰῶνες.

— Τῆς νύχτας τὸ πυκνὸ σκοτάδι τὸ κεντοῦνε χιονιοῦ νιφάδες, λευκὲς κατάλευκες. Σὰ νὰ πλέκουνε στεφάνι σὲ λείψανο κάποιου νεκροῦ.

— Τὰ φανάρια σὲ κάθε γωνιά, χύνουν τρεμουλιαστὰ τὸ φῶς τους, μὰ χλωμό, σὰν ἀγιοκέρια. Σὰ νὰ φωτίζουν ἕναν κόσμον πού πεθαίνει.

Ὁλόγυρά μου ἕνα στεφάνι μὲ κυκλώνει: Ὁ βοριάς, τὸ χιόνι, τὸ σκοτάδι, μόνοι συντρόφοι μου στὸ δρόμον πού τραβῶ.

Κάτω στὰ πόδια μόν τριζοβολοῦνε τὰ κρουσταλιασμένα νερά, πού μὲς' στὴν καρδιά μου χτυπάει ὁ ἀντίλαλός τους. Ἡ παγωνιά ὅλα τᾶχει νεκρώσει: πλάση, ὁμορφιά. Θαρρῶ πὼς τὴ νοιώθω ἄγρια νᾶγγίζει τὴν ψυχὴ μου....

Κάποιος περνώντας μὲ ρωτᾷ:

«— Γιὰ ποῦ τραβᾶς;»

«— Μὴν τᾶχα ξέρω; Τ' ἀγριο φύσημα τοῦ βοριά καὶ τὸ σκοτάδι μὲ συνεπαίρνει.»

«— Καὶ ποῦ θὰ φτάσης;»

«— Ὅλοτελα κι' αὐτὸ δὲν τὸ σκέφτηκα.

«Στοχάζομαι μονάχα, νὰ σταματήσω; Ἐκεῖ πού